1995. február 24. - **Amikor nyolcvanöt torok zengi, hogy: „Mikoron Dávid nagy búsultában..." – a hangtulajdonosok egyáltalán nem búslakodnak.**
Ellenkezőleg. Büszkeségtől dagadó kebellel éneklik Kodály Zoltán Psalmus Hungaricusát. Az, hogy ebből a műből erőt meríthetnek, elsősorban a zseniális szerző érdeme, de van még egy el nem hanyagolható tényező. Ez pedig az együttes élmény, a közös éneklés örömteli hatása, az a felemelő boldogság, amit akkor érez a kórista, amikor előtte, mögötte, mellette hallja a többiek hangját és szinte érzi lélegzetvételüket. Erre a műfajra nemcsak az érvényes, hogy egységben az erő, hanem az egységből fakad a szépség is. Mindehhez természetesen nagyfokú alkalmazkodóképesség is szükségeltetik. Ebben a műfajban az a kitűnő énekes, aki nem akar kitűnni. Elképzelhető, milyen nagy lehetett a dilemma egyesekben: az állandó alkalmazkodást választani, vagy az egyéni érvényesülés mellett dönteni. Mert a közös éneklés azzal jár, hogy a reflektorfény szétszóródik a kórus tagjain, s egy-egy arcra csak töredék sugarak vetődnek.
Nyolcvanöt különböző arc és sors. „Mennyivel könnyebb dolga volt annak idején Bach János Sebestyénnek Lipcsében, a Tamás-templomban, ő csak huszonnégy »beosztott« fölött rendelkezett" – ilyeténképp irigykedett Antal Mátyás karigazgató, amikor szóba kerültek a kórus gondjai. Például az, hogy külföldre nem utazhat mindig a teljes létszámú énekkar, s nagyon nehéz igazságot tenni. Ezt a feszültséget nekik kell föloldaniuk. Ez nem könnyű, hiszen tavaly a vidéki föllépések mellett csak három külföldi út jutott. Az idén tizenháromszor indulnak „tájolni", és háromszor lesz szükségük útlevélre: Koreába, Szlovákiába és Franciaországba utaznak.
Napjainkban ez a legtöbbet foglalkoztatott hazai kórus – tavaly 70 koncertet adott, és náluk a legalacsonyabb – bruttó 36 ezer forint – az átlagbér.
Hogy van-e lehetőségük mellékesre? Nem nagyon. A fokozott igénybevétel miatt hangszálaikkal csínján kell bánniuk, így szakmai jellegű pluszmunkára csak módjával vállalkozhatnak. A rapszodikus elfoglaltságot pedig az állandó tanítványok tűrik nehezen.
Néha adódik egy-egy kellemes „bérmunka" is: nyugat-európai utazó operatársulatok szerződtetik a kórust vagy csak néhány tagját. Érthető, hogy keresettek, hiszen olcsóbbak, mint a nyugati művészek, de legalább olyan jók. Repertoárjuk több mint száz műből áll, Bachtól Webberig és Bartóktól Petrovicsig. Harmincnyolc külföldi és húsz hazai szerző műveit éneklik. E művek majd mindegyike oratorikus szerzemény.
Sokfunkciós, romantikus, nagy vegyes karként határozzák meg magukat, de időnként kirándulnak más műfajba is. Büszkék arra, hogy rendszeresen mutatnak be új szerzeményeket. Az együttessel négy énektanár dolgozik. A tagok többsége egyénileg is jár énekórákra. Érdemes folytatniuk a tanulást, hiszen októberben a Zeneakadémián a La Petit Bande felkérésére (vezényel Sigiswald Kuijkeri) lemezfelvételt készítenek Mozart Don Giovanni című művéből. Ez méltó születésnapi ajándék lesz.
A Magyar Állami Énekkar az idén ünnepli alapításának tizedik évfordulóját. ZÉTÉNYI ZOLTÁN